

Η αποστολή των εκπαιδευτικών σωματείων στους προσφυγικούς καταυλισμούς στη Ροζάβα-Κομπάνι (φωτογραφίες-ενημέρωση)

Στο Suruc, την πιο φτωχή πόλη της περιοχής, πάνω στη συνοριογραμμή με τη Συρία, στην οποία βρίσκεται η συντριπτική πλειοψηφία των δεκάδων χιλιάδων προσφύγων από τη Rojava-Kobani, βρέθηκε η αποστολή από την

πρώτη μέρα. Η μαχόμενη πόλη του Kobani, είναι μόλις «ένα τσιγάρο δρόμος» από το Suruc. Στα χωράφια που το περιτριγυρίζουν, υπάρχουν ακόμα τα ίχνη από τις φωτιές που άναψαν οι Κούρδοι όταν είδαν να υψώνεται στο λόφο η σημαία που δήλωνε την απελευθέρωση του από τους ISIS.

Κι όμως, το Suruc, μια πόλη τόσο φτωχή, γεμάτη πρόσφυγες, δίπλα στις αρτηρίες του πολέμου, δεν αποπνέει θλίψη και πόνο. Είναι οι άνθρωποι που σου μεταφέρουν αισιοδοξία, αξιοπρέπεια, μαχητικότητα. Τα παιδιά στους καταυλισμούς, πιτσιρικάρια πέντε και επτά χρονών, γιατί οι έφηβοι βρίσκονται μέσα στη μαχόμενη πόλη, φωνάζουν συνθήματα κι όλοι, όπου κι αν σταθούν κάνουν το σήμα της νίκης. Γι' αυτούς η νίκη είναι αδιαπραγμάτευτη! «Νέοι πολεμάμε,

νέοι θα νικήσουμε», μας είπε μια γυναίκα σ' έναν από τους καταυλισμούς που επισκεφτήκαμε, δηλώνοντας με τον τρόπο αυτό πως η μάχη αυτή δεν αναβάλλεται για τις επόμενες γενιές!

Οι ιστορίες των ανθρώπων, όπως αυτή του «αθάνατου θείου - Olumsuz Amca» που παρά τα εξήντα του χρόνια έβαψε τα μαλλιά του για να φαίνεται νεότερος ώστε να του επιτρέψουν να πάρει όπλο και να γίνει αντάρτης, που πάλεψαν και συνεχίζουν με αποφασιστικότητα να υπερασπίζονται όσα έχουν κατακτήσει, πραγματικά σε συνεπαίρνουν. Ο πόθος της επιστροφής στην πατρίδα τους γεμίζει αποφασιστικότητα και παρά την εξαθλίωση της προσφυγιάς, την απώλεια των «δικών τους

παιδιών» όπως οι μανάδες αναφέρουν, την ολοκληρωτική καταστροφή του Kobani, είναι έτοιμοι να ριχτούν στη μάχη μέχρι τη νίκη. Είναι φανερό ότι οι πρόσφυγες εδώ υπερασπίζονται τις κοινωνικές δομές που έχτιζαν στα καντόνια της Rojana μέχρι να έρθει ο πόλεμος. Γι' αυτό άλλωστε και δε

θέλουν απλώς να γυρίσουν στα εδάφη τους αλλά ζητούν να συνεχίσουν αυτό που αποπειρώνται τρία χρόνια τώρα. Το ονοματίζουν κιόλας, μιλώντας για μια κοινωνία αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, αντιρατσιστική, σοσιαλιστική, δίνοντας προτεραιότητα στη συμμετοχή και στη λαϊκή αυτοοργάνωση, στη γυναικεία χειραφέτηση, στην αποδοχή γλώσσας, φυλής και θρησκείας, στην εκπαίδευση.

Συγκινητικές ήταν οι επαφές και οι πρώτες επισκέψεις των μελών της αποστολής στην περιοχή. Στα σχολεία και στα πολιτιστικά κέντρα που έχουν στηθεί μέσα στους καταυλισμούς, εκπαιδευτικοί και γιατροί από την αποστολή, Κούρδοι δάσκαλοι καθώς και μαθητές τραγούδησαν και χόρεψαν: «Ζήτω η αντίσταση στο Κομπάνι».

Εδώ η αξιοπρέπεια και η βεβαιότητα της νίκης αναμετριέται κάθε δευτερόλεπτο με την πείνα και την καταστροφή και νικά πάντα... Εδώ η νίκη βρίσκεται σε κάθε τους βλέμμα...

"Στήνουν" τα σχολεία τους σε σκηνές από λινάτσα... Δεν τα αφήνουν άχρωμα κι ανέκφραστα... Τα ζωγραφίζουν για να τα κάνουν χαρούμενα... Τούτα τα παιδιά έχουν να αντιμετωπίσουν το κρύο και την πείνα αλλά και τη φρίκη από τις σφαγές των φασιστών ISIS. Τα σχολεία τους, οι δάσκαλοί τους, προσπαθούν να τα διδάξουν αλλά και να τα ανακουφίσουν κι απ' αυτή τη φρίκη...

Εδώ τα μέλη της αποστολής μαζί με δασκάλες από το Κομπάνι που ήρθαν να διδάξουν εθελοντικά στα παιδιά των καταυλισμών

Η εκπαίδευση έχει για αυτούς πρωταρχικό ρόλο γιατί

θεωρούν ότι μόνο έτσι οι άνθρωποι θα γίνουν ικανοί να μην τους εκμεταλλεύονται, παλεύουν να διατηρήσουν την κουλτούρα και τον πολιτισμό τους, για πρώτη φορά διδάσκονται στα σχολεία τη μητρική τους

γλώσσα. Κούρδοι από άλλες περιοχές έχουν έρθει στους καταυλισμούς να συνεισφέρουν, το σωματείο των εκπαιδευτικών βοηθάει στην οργάνωση των σχολείων, Κούρδισες που σπούδαζαν σε άλλες πόλεις επέστρεψαν για να βοηθήσουν, οι κοπέλες από δεκατεσσάρων ως δεκαέξι χρονών μετατρέπονται σε δασκάλες ενώ δεκάδες κορίτσια έχουν βρεθεί εκεί και εθελοντικά διδάσκουν τα παιδιά τη μητρική τους γλώσσα.

Οι πρόσφυγες από το Kobani είναι οργανωμένος λαός που θέλει να επιστρέψει και να συνεχίσει τον αγώνα του. Στους καταυλισμούς συναντάς τον αγώνα για Γη και Ελευθερία, μαζί με το φόβο και τη φρίκη του πολέμου. Από τη μία τα περήφανα και γεμάτα πάθος μάτια και από την άλλη η απόγνωση και η οδύνη από αυτά που πέρασαν. Ειδικά στον καταυλισμό των Yezidi, που υπέστη γενοκτονία από τους ισλαμοφασίστες των ISIS, και που το μόνο που ζητά είναι να του δοθεί άδεια να πάει σε χώρες της Ευρώπης, ο τρόμος των ανθρώπων που κυνηγήθηκαν με αγριότητα είναι ολοφάνερος. Ο καταυλισμός βρίσκεται στο Diyarbakir, την άτυπη πρωτεύουσα του Τουρκικού Κουρδιστάν και οι Yezidi είναι Κούρδοι της περιοχής της Sengal στο Ιράκ, που λόγω της γενοκτονίας που υπέστησαν, αρνούνται κατηγορηματικά να ξαναγυρίσουν εκεί. Η φρίκη του πολέμου και οι δύο όψεις ενός λαού κατατρεγμένου που ουσιαστικά εξωθείται σε απαγόρευση της ύπαρξης και της συνέχειας του.

Εδώ εικόνες από τον καταυλισμό των Yezidi, του λαού που ήρθε αντιμέτωπος με γενοκτονία, με βάση το διεθνές δίκαιο

Πολύ μεγάλη σημασία δείχνουν στα ζητήματα της γυναικείας χειραφέτησης. Σε κάθε συζήτηση, σε κάθε δραστηριότητα, η γυναίκα κατέχει ξεχωριστή θέση. Όπως λένε, δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνία ελεύθερη χωρίς γυναίκα χειραφετημένη. Απέναντι στη φρίκη της γυναίκας που βιάζεται, πουλιέται στα σκλαβοπάζαρα, δολοφονείται ή στην εικόνα της γυναίκας της Μ. Ανατολής με την μπούργκα και καταδικασμένη στο σκοτάδι που την θέλει σκλάβο του συζύγου, υπάρχει και η εικόνα της γυναίκας που κέρδισε τη θέση της

παίρνοντας τα όπλα για την υπεράσπιση της Rojava από τους ισλαμοφασίστες του ISIS, της γυναίκας που συμμετέχει σε κάθε φάση της παραγωγής και της διοίκησης της κοινωνίας.

Η χειραφέτηση της γυναίκας αποτελεί βασικό στοιχείο της ιδεολογίας του απελευθερωτικού κινήματος στο Κουρδιστάν. Κι αυτό το συναντάς όχι μόνο στη Rojava, όπου σε κάθε θέση υπάρχουν δυο συνδιοικητές, ένας άντρας και μια γυναίκα, αλλά και σε πολλές δομές του τούρκικου Κουρδιστάν όπου συναντάς τη συνδήμαρχο της πόλης ή την συνπρόεδρο της τοπικής επιτροπής του κόμματος. Υπάρχουν σύλλογοι γυναικών με σοσιαλιστικές αναφορές και δράση ενώ σε κάθε προσφυγικό καταυλισμό γίνεται προσπάθεια να στηθεί κέντρο γυναικών εργατριών όπου πέρα από τη συζήτηση για τη θέση και το ρόλο της γυναίκας στην κοινωνία, οργανώνεται μια μικρής κλίμακας παραγωγή προϊόντων που διατίθενται προς πώληση και τα έσοδα αξιοποιούνται για την επιβίωση των προσφύγων. Είναι χαρακτηριστικό ακόμη ότι στους καταυλισμούς υπάρχουν λίγες γυναίκες 16-40 χρόνων, αφού πολλές απ' αυτές (όπως και οι άντρες) έμειναν ή επιστρέφουν καθημερινά στο Kobani, συμμετέχοντας στο γυναικείο στρατό YPJ ή στην προσπάθεια εκκαθάρισης του τόπου από τις νάρκες που έχουν σπείρει παντού οι ισλαμοφασίστες. Στους ίδιους καταυλισμούς συναντάς δεκάδες κορίτσια 14-15 χρόνων που έχουν βρεθεί εκεί και εθελοντικά διδάσκουν τα παιδιά καθημερινά τη μητρική τους γλώσσα.

Εδώ με τη συνδιοικήτρια από το Κομπάνι, Fayza Abdi, η οποία μας τόνισε πως δεν είναι στόχος της επανάστασης τους να διαιρέσουν τη Συρία, την Τουρκία και το Ιράκ, αλλά να υπερασπιστούν την περιοχή και το λαό τους. Οι μεγάλες δυσκολίες που έχουν να αντιμετωπίσουν δεν θα τους αποτρέψουν από το να υπερασπιστούν όσα έχουν κερδίσει, είναι έτοιμοι να αποτρέψουν τα σχέδια όσων

επιδιώκουν να τους γυρίσουν 150 χρόνια πριν, όπου οι γυναίκες ήταν σκλάβες. Γι' αυτή την ελευθερία αγωνίζονται, αυτήν υπερασπίζονται, όχι μόνο τη δική τους αλλά και κάθε γυναίκας σε όλο τον κόσμο. Το μόνο που ζητούν από το Τουρκικό κράτος είναι να τους

ανοίξουν τα σύνορα ώστε να μπορούν μετακινούνται ελεύθερα για να ανοικοδομήσουν την πόλη τους.

Τα μέλη της αποστολής δίνουν στα παιδιά που ζουν στους καταυλισμούς, τις ζωγραφιές που έφτιαξαν γι' αυτά, μαθητές από τα ελληνικά σχολεία

Είναι αξιοσημείωτο ότι οι καταυλισμοί βρίσκονται μέσα στην πόλη του Suruc, σε απόλυτη σχέση με τον υπόλοιπο πληθυσμό. Η αλληλεπίδραση είναι επιδίωξη τους.

Αντίθετα, ο καταυλισμός που έχει δημιουργήσει το τούρκικο κράτος βρίσκεται χιλιόμετρα έξω από την πόλη και φυσικά δεν έχει καμία οπτική επαφή με το Kobani. Είναι περικυκλωμένο από συρματοπλέγματα, έχει ιδιωτική αστυνομία φύλαξης, νεκρή ζώνη γύρω του και η είσοδος και έξοδος των προσφύγων ελέγχεται.

Το τουρκικό κράτος είναι βασικός τους αντίπαλος. Στο Suruc, όπως και σε ολόκληρο το Κουρδιστάν, ο στρατός και η αστυνομία βρίσκονται παντού. Οι αύρες και τα αστυνομικά άρματα που θυμίζουν μικρά τανκς, έχουν κατακλύσει την πόλη. Η άρνηση των τουρκικών αρχών να μας επιτρέψουν να περάσουμε στην πόλη του Kobani, ενώ υπήρχε συνεννόηση με τους αντάρτες στην πόλη να δεχτούν την αποστολή μας για λίγες ώρες, εντάσσεται στην προσπάθεια του Τουρκικού κράτους να εμποδίσει κάθε διεθνιστική αλληλεγγύη και βοήθεια. Ακόμα και η άδεια που μας έδωσαν να φτάσουμε στο ακρότατο σημείο της συνοριογραμμής, σχεδόν 300 μέτρα από το Kobani, πραγματοποιήθηκε με τη συνοδεία τανκς! Όπως δεν είναι τυχαίο ότι η ανθρωπιστική βοήθεια, φτάνει με πολύ κόπο και μόνο μετά από πεισματική επιμονή.

Η αποστολή έφτασε μέχρι τη συνοριογραμμή, 300 μέτρα από την πόλη του Κομπάνι κι υποσχέθηκε να ξαναγυρίσει...

Το τούρκικο καθεστώς, προσπαθεί με κάθε τρόπο να τυλίξει σε ένα πέπλο σιωπής τον ηρωικό αγώνα στο Κομπάνι και δεν επιτρέπει την είσοδο διεθνών αποστολών. Έτσι δεν επέτρεψαν και τη δική μας είσοδο στο Κομπάνι και μετά από 8 ώρες ταλαιπωρίας και περιπλάνησης, το μόνο που μας επέτρεψαν ήταν να πάμε μέχρι το κοντινότερο στο Κομπάνι, σημείο των συνόρων, με συνοδεία αντιπρομοκρατικής και στρατού. Λίγο πίσω το ελεύθερο Κομπάνι που φυσικά δεν θέλουν να μας αφήσουν γιατί το παράδειγμα του Κομπάνι είναι επικίνδυνο για την εξουσία! Κατεστραμμένο μεν από τους ισλαμοφασίστες ISIS, αλλά ελεύθερο και ζωντανό, με τις σημαίες του να κυματίζουν! Κρατώντας τη σημαία των Εκπαιδευτικών Σωματείων Ελλάδας, που είχαμε φέρει μαζί μας, την οποία και παραδόσαμε εκτός των άλλων, σε αντάρτες από το Κομπάνι για να την μεταφέρουν μέσα στην πόλη...

Περιγράφοντας το κοινωνικό σύστημα της Rojava, οι πρόσφυγες από το Kobani και τα μέλη των επιτροπών και των ομάδων για την ανασυγκρότησή της, μιλούν με περηφάνια για ένα αντικαπιταλιστικό, αντιρατσιστικό σύστημα οργάνωσης της κοινωνίας σε κολεκτίβες. Μιας κοινωνίας που όπως χαρακτηριστικά μας αναφέρουν, τους χωράει όλους. Σε κάθε συμβούλιο της διοίκησης υπάρχει εκπροσώπηση όλων των θρησκευτικών και εθνοτικών ομάδων της περιοχής. Επιλέγουν μάλιστα, να προσμετρούνται ως μεγαλύτερα τα ποσοστά κάποιων ομάδων, προκειμένου να εκπροσωπηθούν στα συμβούλια.

Στα τρία καντόνια της Rojava (Kobani, Afrin, Jazira) όλες οι αποφάσεις παίρνονται μέσα από διαδικασίες στις οποίες συμμετέχουν ισότιμα όλοι οι κάτοικοι. «Δεν υπάρχει ταξική διαστρωμάτωση», δηλώνουν, «υπάρχει ισότητα των ανθρώπων». Μέσα από διαδικασίες συνελεύσεων σε κάθε τόπο και χώρο εργασίας συζητούν και αποφασίζουν για κάθε θέμα, εκλέγουν ανά διετία τους συνδιοικητές, υποχρεωτικά έναν άντρα και μια γυναίκα, που είναι υπεύθυνοι για την υλοποίησή των αποφάσεων. Με αυτό τον τρόπο συζητούν και παίρνουν αποφάσεις για όλα τα ζητήματα, από τα πιο ασήμαντα μέχρι τα πιο σημαντικά, για τη δημιουργία κρατικών φούρνων που μοιράζουν δωρεάν το ψωμί σ' όλο τον πληθυσμό, για την κατασκευή νοσοκομείου για τις ανάγκες του πληθυσμού (που χτίστηκε στο Kobani αλλά καταστράφηκε από τους βομβαρδισμούς των ISIS) ή για την αναγκαιότητα ύπαρξης εθνικού στρατού,

που συζητούνταν επί τέσσερις μήνες.

Ταυτόχρονα, όπως οι ίδιοι δηλώνουν, δεν υπάρχει ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, όλα ανήκουν στο καντόνι. Τα εργοστάσια (όσα λειτουργούν ακόμη) διοικούνται από 5μελή ή 7μελή (ανάλογα με το μέγεθός τους) εργατικά συμβούλια που εκλέγονται από τους εργαζόμενους.

Το Κοβακί αυτή τη στιγμή είναι κατεστραμμένο κατά 80%, το «κουφάρι» της πόλης μαρτυρά τη σκληρή μάχη που δόθηκε, οι νεκροί πολλοί και οι καταστροφές ανυπολόγιστες. Χωρίς νερό, ρεύμα, αποχετευτικό σύστημα, οι κάτοικοι μετά την απελευθέρωση του προσπαθούν να καθαρίσουν την περιοχή από τις βόμβες που άφησαν οι ισλαμοφασίστες των ISIS, παγιδεύοντας ακόμη και παιδικά παιχνίδια. Στην πόλη βρίσκονται όλοι όσοι μπορούν να προσφέρουν, γυναίκες, άντρες, αλλά και παιδιά άνω των 11 χρόνων. Όλα όσα 3 χρόνια τώρα κατάφεραν να οργανώσουν είτε κλάπηκαν είτε καταστράφηκαν ολοσχερώς. Η γεμάτη ζωή, πόλη του Κοβακί με τα τέσσερα νοσοκομεία της, το σύστημα ύδρευσης και ηλεκτρισμού έχει μετατραπεί σε ένα απέραντο από ερείπια, τοπίο, που όμως οι ίδιοι δηλώνουν αποφασισμένοι να υπερασπιστούν και να ανοικοδομήσουν!

Εδώ τα μέλη της αποστολής με μέλη του σωματίου εκπαιδευτικών της Τουρκίας, Egitim Sen

...από τη συνάντηση με τη συνδιοικήτρια από το Κομπάνι, Fayza Abdi

...με το ελεύθερο Κομπάνι πίσω μας

στο λόφο η σημαία της απελευθέρωσής της

Η σημαία των Εκπαιδευτικών Σωματείων Ελλάδας τοποθετείται σ' ένα τοίχο κοντά στα σύνορα, εκεί όπου συγκεντρώθηκαν χιλιάδες Κούρδοι κι άναψαν φωτιές για να χορέψουν και να χαρούν την απελευθέρωση της πόλης του Κομπάνι, όταν είδαν να υψώνεται

Συνάντηση με τις
Ενώσεις Γυναικών

Οι μαχόμενοι εκπαιδευτικοί έχουν μακρά παράδοση στη διεθνοιστική αλληλεγγύη: στη Γάζα για την οικοδόμηση ενός σχολείου πριν 5 χρόνια και το 2014 με την καμπάνια «ένα τετράδιο για τα παιδιά της Παλαιστίνης» αλλά και με συμμετοχή σε διεθνοιστικές αποστολές στο Λίβανο, στο Ιρακ, στη Γάζα. Η διεθνοιστική αλληλεγγύη αποτελεί προτεραιότητα για τους μαχόμενους εκπαιδευτικούς αφού τα ελληνικά σχολεία έχουν πλημμυρίσει τα τελευταία χρόνια με παιδιά προσφύγων, κυνηγημένων από τη γη που γεννήθηκαν.

Η καμπάνια θα συνεχιστεί διευρυμένη με τη συμμετοχή πολλών ακόμα εργατικών σωματείων κι από άλλους εργασιακούς χώρους, επιδιώκοντας να συμβάλει στη δημοσιοποίηση του αγώνα αυτού, στην ανάπτυξη της αλληλεγγύης και στην οικοδόμηση ξανά της πόλης. Ήδη τα εκπαιδευτικά σωματεία αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα σχολείο στο Kobani και να ενισχύσουν οικονομικά την επανακατασκευή του.

Ο ηρωικός αγώνας του Κούρδικου λαού συγκινεί και έχει τραβήξει το διεθνές ενδιαφέρον, γιατί όπως δηλώνουν οι ίδιοι είναι ένας αγώνας για όλους τους λαούς, για κάθε καταπιεζόμενο, για κάθε γυναίκα. Είναι ένας αγώνας για την ελευθερία και την εξάλειψη της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για τον σοσιαλισμό.

Ωστόσο χρειάστηκαν πολλές θυσίες για να μπορέσει αυτός ο αγώνας να ξεφύγει από το πέπλο σιωπής της «πολιτισμένης» Δύσης και των ΜΜΕ. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, και αντιμέτωποι με όλους τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς του ΝΑΤΟ, της ΕΕ αλλά και του τουρκικού κράτους, οι Κούρδοι μαχητές και μαχήτριες του YPG και του YPJ, καταφέρνουν και αποδεικνύουν ότι η πάλη των λαών μπορεί και πρέπει να νικήσει. Οι εργαζόμενοι στον τόπο μας θα σταθούν αλληλέγγυοι σε αυτό τον αγώνα. Η αποστολή των εκπαιδευτικών, έδωσε υπόσχεση στους συντρόφους και μαχητές ότι θα διαδώσει παντού το μήνυμα και

θα ξαναγυρίσει με συμμετοχή κι άλλων σωματείων και συλλογικοτήτων, αυτή τη φορά για να συμβάλλουμε στην ανοικοδόμηση του Κομπάνι.

Τα παραπάνω κείμενα είναι συλλογική δουλειά όλων των μελών της αποστολής

Οι παραπάνω φωτογραφίες είναι τραβηγμένες από μέλη της αποστολής

...προσπαθήσαμε ...με επιμονή και πείσμα... να περάσουμε στο Κομπάνι... το τουρκικό κράτος δε μας το επέτρεψε στο όνομα της ασφάλειας μας ...παρ' όλο που δηλώσαμε ότι παίρνουμε εμείς την ευθύνη για ότι μας συμβεί ...στην πραγματικότητα τους ενοχλεί κάθε δημοσιοποίηση απο τη μαχόμενη πόλη ...γιατί η πόλη μάχεται ακόμη ...με τις βόμβες που έχουν κρύψει οι ISIS στις κατσαρόλες και στα παιχνίδια ...με τις νάρκες που έχουν τοποθετήσει σε κτήρια και αυτοκίνητα ...η πόλη μάχεται ακόμη γι αυτό και από τους καταυλισμούς φεύγουν νέα παιδιά για να βοηθήσουν να καθαριστεί η πόλη απο τις νάρκες ...γιατί όπως μας είπε μια γυναίκα σ' ενα καταυλισμό "Νέοι πολεμάμε, Νέοι θα νικήσουμε"!!!

Σιγά σιγά οι πρόσφυγες επιστρέφουν στην πόλη του Κομπάνι... Κουβαλούν μαζί τους ότι κατάφεραν να γλιτώσουν, μα κυρίως κουβαλούν μαζί τους τη λαχτάρα και τη βεβαιότητα ότι θα νικήσουν... μαζί με αυτούς κι εμείς, υποσχόμαστε ότι θα συμβάλλουμε με μέγιστη διεθνιστική αλληλεγγύη για να στηθεί η πόλη... κι άλλωστε, το υποσχεθήκαμε... θα ξαναπάμε...

ΒΙJΙ ΒΕRΧWΕDΑΝΑ ΚΟΒΑΝΕ!

ΖΗΤΩ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΚΟΜΠΑΝΙ!

Στην αποστολή συμμετείχαν οι Σύλλογοι Π.Ε. και ΕΛΜΕ με τους εκπαιδευτικούς Αντωνόπουλο Παύλο, Βέζου Θάνια, Δινοπούλου Βαγγελίτσα, Καλούση Ακρίτα, Κολόζη Μαρία, Μαρούτα Γιάννη, Ρέππα Ντίνα, Σμήλιο Ηλία και η Ένωση Γιατρών ΕΣΥ Λέσβου με τον Παυλή Στρατή.

Την καμπάνια οργανώνουν οι σύλλογοι εκπαιδευτικών Π.Ε. Αιγάλεω, Αμαρουσίου, Άνω Λιοσίων – Ζεφυρίου – Φυλής, «ο Αριστοτέλης», «Γληνός», Δυτικής Αττικής, Κερατσινίου – Περάματος «Νίκος Πλουμπίδης», Καλλιθέας-Μοσχάτου, Νίκαιας-Πειραιά, Ν. Σμύρνης, Παρθενώνας, Περικλής, Κ. Σωτηρίου, Λέσβου «Μ. Κουντουράς», Ικαρίας-Φούρνων και οι ΕΛΜΕ Α΄ ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής, Ε΄ Αθήνας, ΕΛΜΕ Λέσβου, ενώ χρήματα έδωσε και η ΔΟΕ. Το επόμενο διάστημα θα διευρυνθεί με συμμετοχές κι από άλλα εργατικά σωματεία.